

Jean Raspail

Autor: Redakce

Četba **Tábora Svatých** je jako test. Odmítavá reakce svědčí o konformitě, vrozené prázdnotě, slabosti či vykořeněnosti, kterou dnes systém, jenž není náš, nýbrž těch Jiných, implementuje od dětství. Přitakání svědčí o zachované sebeúctě.

Děj románu z roku 1973 lze shrnout několika řádky: na jihu Evropy ztroskotá stovka lodí s milionem migrantů, chudáků vyhnaných bídou, ženy, děti, rodiny... Jsou slabí, beze zbraní, budí soucit, výčitky, otázky svědomí. Když jsou tu, přijmeme na naši pevninu i s rizikem, že to dodá odvalu dalším milionům barevných? Evropa bude ohrožena zaplavením jejich proudy. Co tedy dělat? Poslat je zpátky? Použít sílu proti slabosti? Tážou se všichni **nelhostejní k osudu** jejich domoviny. Avšak záhy je prostě pozdě – váha blátěných spočívá v jejich množství. Země je jich plná, autority à la fialovci rezignují, domorodí prchají, nepořádek, zmatek, zdevastované hypermarkety. Vlast nakonec brání jen dvacítká Svatých, napůl vojáků a napůl civilů, kteří se opevnili v jedné vesnici a střílejí na vše, co se pohne. Než je rozbombardují („Našlo se osmnáct pilotů, kteří vykonali tuto práci a jeden generál, jenž ji zorganizoval.“) stačí ještě pobít stovky invazistů...

Román je alegorií, odehrávající se v úzkém časovém rozmezí, ve skutečnosti jde o proces postupného vstřebávání za celá desetiletí. V roce 2050 bude přes padesát procent obyvatelstva Západu mimoevropského původu. Média tento katastrofický vývoj líčí mediotům jako naprosto přirozený a hlavně nevratný. Odborníci, demografové a sociologové, se shodují v číslech a času, své „výstupy“ si však dobře hlídají: o rozkladu bílé rasy píše jako entomolog pojednávající o masivní migraci mravenců, ostatně donedávna v akademických kruzích platily za nebezpečnější invazní rostliny než lidské vetřelci...

Že se z viditelných barevných menšin stanou s nízkou evropskou (cíleně pěstěnou) porodností a (ne)slavným stárnutím většiny, musí vědět každý přemýšlející: dál, než je jeho vlastní pupek. Takových však zjevně moc není, alespoň podle davů evropských domorodců, mladých starých, stravujících a mlsajících v rozličných etno-restauracích a bistrech, rostoucích jako houby po dešti, za nimiž jsou rychle celé rodiny, trvalé pobyty etc. Je také pravda, že brát tento vývoj vážně, znamená stát se disidentem, odtrženým od vlastních, ať už na Titaniku tančí či pouze fachtí někde dole v podpalubí.

Přesto laxnost na všech úrovních, zdrženlivost v otázkách rasových odlišností v myšlení a konání, nepřestává udivovat nejen disidenta, jakkoli je si vědom instituce hypotečních a korporátně-kariérních (sublimovaných) otroctví, nejnižší formy lidské existence. A pak jsou tu ti, zapojení do služby Jinému: v médiích, showbizu, na univerzitách, v církvích, na odborných pracovištích, (militantně humanitárních) neziskovkách atd. *Big Other*, Velký jiný, je sleduje, hlídá a trestá, takže za jakýkoli úkrok z lidskoprávní egalitářské agendy k protiproudu riskují kariérní, ba společenskou smrt.

A tak plácají, co Jiní chtějí slyšet, skrze „think-tanky, ligy, jejich sponzory, granty, petice a signatáře: nic jako původní Evropan neexistuje, všichni jsme míšenci, z africké kolébky a podobné příběhy, také coby pohádky pro děti. Ještě se předhánějí, kam až lze zajít, v přívalech žvanění, od své rasy se samozřejmě distancují. Jak jsou krátkodobí! taková je skutečnost drobných lidí, žádné tituly ani impakty to nezastrou. Přemýšlejí vůbec? Když, tak zřejmě jen ekonomicky, jak doba Jiných káže.

Důsledek: přebujelost naturalizací, průchodnost hranic, odpor (dobře pěstěný) tisíců a tisíců domorodých k řemeslné a manuální práci vůbec, přičemž je následně nahradí stejné množství tisíců a tisíců imigrantů čili nevyhnutelná spirála lidí bez dokladů, scelování rodin, alokace, dávky, zvýhodňování, subvence etc. **Zadívejte se prosím do očí našich dětí, čemu budou muset v našem věku asi čelit? Kam se uchýlí?**

Před našimi branami se mačkají různá etnika, kmeny a nejexotičtější národy. Jakmile je jednou násilím otevřou, zajistí si tam svoje potomstvo.

Dotisk románu Jeana Raspaila připomínáme ukázkami z jeho eseje „Big Other“, který napsal v roce 2006 a k českému vydání je připojený:

„Francouzská Bellevue“

Před našimi branami se mačkají různá etnika, kmeny a nejexotičtější národy. Jakmile je jednou násilím otevřou, zajistí si tam svoje potomstvo. Demografka **Michèle Tribalat** vymyslela k popsání tohoto procesu líbivý, opatrný eufemismus: samovytváření rodinných proudů. Pokud jde o naše vlastní potomstvo, formátované ve škole Big Other a podmiňované k míšenectví od nejtěplejšího dětství, nebude mít jiné možnosti, než se bez reptání rozpustit v nové podobě obyvatel – Francouzů roku 2050.

Je jisté, že bude přežívat to, co se v etnologii nazývá isolats neboli silné menšiny, možná tak dvacítko milionů Francouzů – a ne úplně nutně bílé rasy – , kteří ještě budou hovořit naším jazykem ve své jakž takž uchráněné plnosti a budou mít v povědomí naši kulturu i historii tak, jak nám byly z generace na generaci předávány. Nebude to pro ně snadné.

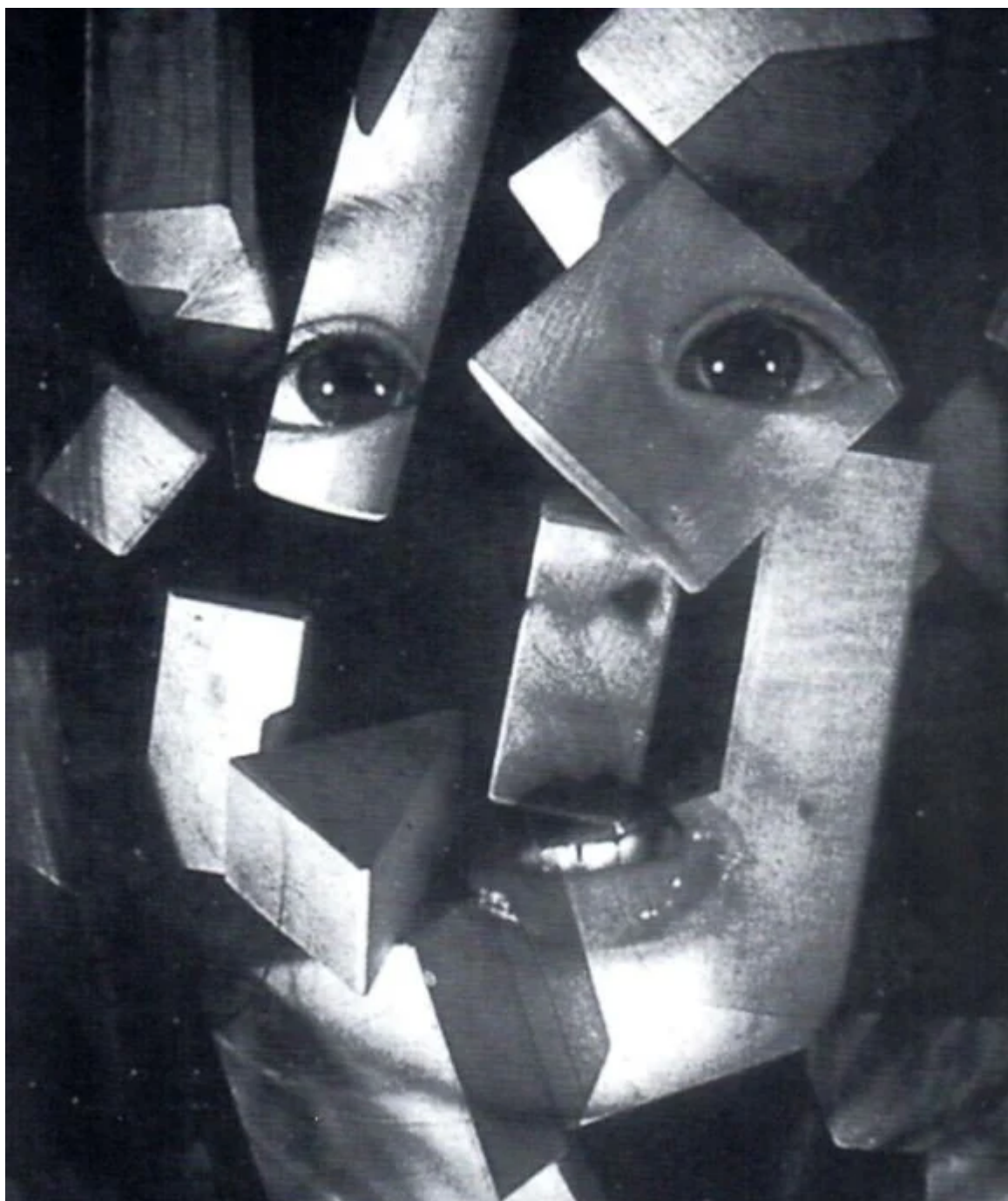
Budou čelit rozmanitým „komunitám“, které se již dnes utvářejí na troskách integrace. Půjde o – hledám k tomu nyní vhodný termín – jakousi „komunitu francouzské věčnosti“. Ta se bude opírat o své rodiny, porodnost, uzavírání manželství v rámci komunity, školy, paralelní sítě solidarity a bezpečí, možná dokonce o své geografické zóny, území, místa jistoty a (proč ne?) o svou křesťanskou víru, s trochu štěstí katolickou... To se nebude líbit.

Dříve či později přijdou konflikty. K napravení nepřizpůsobivých se budou využívat demokraticky legální, donucovací, adekvátní a tvrdé prostředky. Tak ostatně končí Tábor Svatých. A dál?

Dál budou ve Francii žít už jen raci poustevníčci. Budou přežívat v opuštěných ulitách po představitelích druhu, jenž se nazýval druhem francouzským a navždycky zmizel ze světa. Nevíme, na základě jaké genetické metamorfózy, ale v ničem nebude připomínat druh, který ve druhé polovině dvacátého století nosil toto jméno.

Avšak: Existuje také druhá hypotéza, že poslední isolats odolají natolik, že zahájí procesy typu reconquisty; jistě se budou lišit od těch španělských, ale budou mít tutéž motivaci. Bude šance, že někteří další isolats v Dánsku, Nizozemí, Belgii, ve Švýcarsku, v severní Itálii, Rakousku, a proč ne jinde v Evropě, se k hnutí připojí.

Kolik asi v Čekrepublic?

Dekonstrukce všeho, bělocha především, to je cíl egalitářství